

БОЯН НАЧЕВ
ОЛЕ! ОЛЕ! ОЛЕ!
ЕДНА ИСТОРИЯ, В КОЯТО
ИМА МНОГО SKIN И МАЛКО
HEAD, КЛАСОВ СБЛЪСЪК И
НАКРАЯ СЪВСЕМ МАЛКО
НЕЩО КАТО СПОРТ, АКО
ВЪОБЩЕ СТАВА ВЪПРОС ЗА
ТАКЪВ...

chitanka.info

Дебелият гнусен бабишкерник се бе изправил и сега мъчително измъкваше туловището си от седалките. След тази борба, пуфтейки и сумтейки, тронаво се отправи към вратите на автобуса, отнасяйки с въздишки кисело-сладникавата си воня на превтасала попара. И точно тогава се случи момчето, седящо отзад зад бабата, с бръснатата глава да получи нервен спазъм, който премина в нещо като гърч и завърши с тъпо опулване, когато размътеният му поглед успя накрая да се фиксира в една точка.

При случващото се разместване, в същия този момент, той бе зърнал нещо, което дотогава оставаше закрито от старицата и направо го втрещи. Ефектът от видяното премина все едно като някаква волтова дъга през замаяното му съзнание, защото освен че бе снощен младежът току-що бе успял да обърне и един патрон водка на спирката, преди да се качи. Сега направо изтрезня на секундата от прилива на адреналин в кръвта, силата на гнева. Смъкна вдигнатите си, свити в коленете крака и се издърпа като пружина напред и вторачен застина. Направо не можеше да повярва на очите си. Няколко мига се вираше напрегнато, ошеметен. На гърба на седалката пред него се бе разкрил голям разкривен надпис, оставен от видимо неособено грамотен човек, надраскан набързо с дебел син маркер и гласеше: „Армеецо, на колене, целуни синия пестник и плачи! Само Л-С, 7:2. Оле!“ УЖАС! Още миг-два вцепенение.

— Ах, мамка им, това са пак ония копелета говееата! — просьска с натреперваща брадичка Коко Кретена от Младост 4, ултрас от агитката на ЦСКА и зловец футболен хулиган. Защото, да, това бе самият той, описваният досега нестандартен млад човек с характерна прическа, пътуващ в рейса.

„Трябваше да смачкат докрай тези копелета, когато онзи път ги бяха сгащили горе зад даскалото. Яко трябваше да го отнесът, боклуци нещастни! Не че не ги разбиха, но няколко сини педерастчета, все пак успяха да се откопчат в мелето и да възират и сега продължават да се правят на отворени, вместо да си траят и да драскат из квартала. Мама им, говееа мръсни, смърт за тях! Червена Младост ще бъде тука навред! ЦСКА или умри!“ — злобно си мислеше Коко. В същото това време пръстите на едната му ръка инстинктивно сграбчват бокса вътре в джоба на бомбъра му, а с другата нервно опипва „пеперудата“ в дънките си.

След преминаването на пика на първоначалното раздражение, като се поосефери, дръпна ципа на якето си, пооправи прикрития отдолу червено-бял шал, пак го вдигна и се озърна. Такива типове, когато са сами, не обичат много-много да се афишират и все се оглеждат, щото и тях са ги драли яко. Сърцето му вътре в гърдите бие като ковашки мях, така стегнато. Изчаква още малко и когато и това не може да го успокои напълно, забива изведнъж зверска тупаница в седалката пред него. Слава богу, че там в този момент не седи никой, всичко се разтриса, кокалчетата на ръката му изпукват. Няколко пътници стреснато се извързват да разберат какво става, но като срещат погледа на младежа, който гледа лошо и изглежда видимо неадекватен, бързо си се обърнаха. Никой нищо не каза и всички се престориха уж нищо не се случва. Всеки си гледа напред и не иска да си създава проблеми, така е по-добре. Мислят си: „Знаеш ли го такъв, дали не е пиян или дрогиран? Хулигани и ненормалници се навъдиха всякакви!“

Автобусът пъхти и той старешки и приближава светофарите на кръстовището. Пътниците са се поизтеглили по-напред, за безопасност, за всеки случай. Отзад, останал сам в твърде широк периметър, Коко периодично канализира гнева си в юмручни удари, които немилостиво стоварва върху избушената седалка. Както вече стана ясно, Кретена е типичен ултрас от червената агитка. Лице с девиантно поведение, безброй пъти задържано и също почти толкова измъквало се от погроми, побоища и вандализми от всякакъв характер. Криминални прояви, като грабежи, разбира се, също не липсват в този изпълнен с прекеждия, но от рано провален живот. Въпросният привърженик на армейците иначе е горе — долу около двайсет годишен с типичния изглед, характерен за хората от челото на агитките. Така си го и припомнях по-късно някои от свидетелите в показанията си пред полицията. Висок младеж с кубинки, черни, също черен бомбър и обут в тесни ластични дънки със смъкнати тиранти, разбира се закичен с клубния шал. Обръснатият череп на лицето, придава още по-респектирац изглед на примитивната му морда, която и без това те кара да си дистанциран. Всичко в него излъчва агресия, примесена с малоумие и жестокост. Темето на Коко прилича на изгладен ръпоноид и е осеяно с белези, някои от които по-стари, други съвсем прясно зараснали и те преминават като ципове по цялата

дължина на главата му. Кретена така, мяза досущ на бойно куче, от тия породи, дете се бият до смърт за много пари на собствениците си. Този прекрасен ломброзански тип, освен всичко това, още бе увенчал и с внушителна татуировка задната част на забележителния си лоб. Изображението представляваше тевтонски орел, сграбчил в ноктите си свастика. Бе особено горд с него! Иначе относно качеството на рисунъка, то представляваше повече посредствен наивизъм, отколкото величествен монументализъм с гротексния гигантизъм на пропорциите си. Типичен образец на тоталитарното изкуство, прилежно избоден с мастило. Хората как ли не изтърпяват идеалите си, подлагайки се на какво ли не!

Към изложеното дотук мислим за излишно да обясняваме, че въпросният Коко Кретена е nazi и освен това живо възплъщение на идеята „ЦСКА или умри“, смърт на говеята, циганите на Сатурн и други такива все от категорията много skin, малко head. Ей такива хубавци избуяха през Прехода от миазмите на големите градове, от крайните квартали. Асоциални маргинали, лумпени и криминали, които си мечтаят за чиста раса и как да бъде профилактирано обществото от вредни елементи, според техните разбирания през някой KZL. Най-подходящо място, където подобни типове на воля могат да се отдават с достойнство на долните си страсти и да се изживяват като висши същества, храбри арийци от SS waffen. Също така, трябва да отбележим, че в морален план Кретена и подобните му нямат никакви задръжки относно смесването на човешки мазнини и сода каустик в името на расовата хигиена. За производството на нещо като, да го наречем HUMANPALMOLIVE, все за нуждите на бялата супремация. Иначе в личен план самият Коко не обича много-много да използва качествени козметични изделия, както си му и личеше. Освен към мургавите, види се, той има непоносимост и към онова най-обикновено и неизбежно за цивилизованите хора нещо от всекидневието им като сапуна, който обаче мечтае да произвежда. Но стига толкова отклонения, реклама и идеологически мърчандайзинг, време е да се завърнем в картината.

Отново сме в рейса. Сега Коко бърка някъде навътре из бомбъра си и вади голям флакон с боя. Червена то се знае! Разклаща флакона, явно решен да заличи сините сквернословия и изпръсква отгоре едно грамадно, кървящо ЦСКА, което веднага се разтича по пластмасата на

седалката. Разнася се остра смрад на боя и разтворител. Пресният надпис след известно време позасъхва и заприличва досущ на гаден, гноен съсирек, смесвайки се отдолу със синьото на предишния.

Автобусът тъкмо е спрял на светофара преди спирката, вътре футболният тифоз разбутва хората, скупчени пред вратите, бърза, междувременно се е сетил, че тука трябва да слиза. На тая спирка има среща с авери, също хора от агитката. Там се сбират да пият преди мач, днес предстоеше важно дерби. Оглежда внимателно дали случайно няма куки, да са завардили отсега.

Светофарът не премигва още и шофьорът и пътниците търпеливо изчакват. Коко с разбутване се добира до затворената врата и оттам започва вече жадно да търси своите, да ги зърне, много ли са, веят ли шаловете, ехтят ли резове и песни. Ноздрите му чак се разширяват от вълнение, влиза във фаза. Вади шала си да се вижда. В този момент в бутаницата той случайно се оказва озовал се рамо до рамо с някакъв възрастен човек. Посивял и побелял гражданин с очила и мустачки, с каскет и извехтяло шлиферче от външния джоб, на което стърчи прегънат брой на вестник „ДУМА“. Възрастният човек, както по-късно се разбира, бе не някой друг, а известният столичен сатирик, сценарист и журналист от близкото минало бай Христо Темелков — Слънчо, истински по душа и сърце социалист. Име през 70-те и 80-те години, познат от страниците на „Поглед“, „Вечерни новини“, „Отечествен фронт“, а и от „Славейче“, „Дружинка“ и „Щурче“, защото въпросният също така някога е бил и обичан детски поет, а днес вече е отдавна забравен.

Та, бай Христо в тази ситуация, силно и решително изблъскан и почти премазан се усмихна мило, така, както това отива само на един детски поет и с кротък благ глас се обърна към това натресло се до него човешко недоразумение — Коко Кретена.

— Извинявайте младежо. Вие очевидно, уважаеми, сте, както изглежда, неофашист? Няма да Ви питам защо хубав млад човек, здрав и прав като Вас се е заразил от кафявата чума и защо проявявате безсмислена агресия и вандализъм спрямо обществената собственост. Навярно вашето недоволство от сегашната социална система има своето основание, няма да Ви се меся. Но не това е пътят! Ние навремето, през нашата младост, имахме по-други идеали. Ние също не харесвахме капитализма, отхвърлихме го и строяхме Новия живот.

Един по-справедлив строй бе нашето верую, образование и работа за всеки! Това Димитровград, Копринка, Прохода на републиката, Хаимбоаз, линията Перник — Волуяк днес нищо не ви говорят на вас, младите! Не сте научени на съзидателен труд, всичко наготово чакате в тоя живот. Искам аз обаче да ви запитам Вас следното, очевидно се кланяте на този грозен, изкривен кръст, знака на Хитлерова Германия, та знаете ли, любезни, случайно колко милиона души са изгубили живота си през Втората световна война? Каква цена платиха съветските хора и другите народи от антифашистката коалиция, за да бъде смазан нацисткия тигър? А случайно да сте чували нещо за Холокоста, за лагерите на смъртта? За Бухенвалд, Дахау, Аушвиц, Треблинка чували ли сте? За зловещите експерименти, провеждани там, за сапун и абажури, направени от хора...? Затова, преди да се закичите с този грозен и зловещ символ, защо не вземете да се пообразовате, да прочетете малко книжки? И преди да пропагандирате нещо така решително, което очевидно не познавате и не разбирате, поне си направете труда да се запознаете с него предварително малко от малко! Ако успеете случайно да прочетете нещо, няма от това да ви се изправят мозъчните гънки, няма страшно, уверявам Ви!

Оттук насетне събитията се разиграха съвсем естествено, според създалата се ситуация между такива антагонисти. Опасявам се обаче, че това, което се случи, не бе никак естествено за възрастния социалист, добродушния и незлоблив, но винаги пряк и готов да спори бай Христо. Всъщност реакцията, която логично трябваше да последва от страна на непокорния млад човек, странно, но значително се забави, както и сами забелязвате, противно на очакваното, при този висок градус на напрежение. Това произлезе от една страна както поради хроничната мудност на градския транспорт и липсата на оперативно пространство в него за бързи действия, така и поради, разбира се, затруднения мисловен процес при хора като Коко, който едва успя да асимилира такава сложна и висока апелация. Освен това трябва да признаем, че тифозът също така бе и сериозно същисан от храбростта на стария човек, от безумното му поведение — „Тоя дъртак за какъв се взима!? Позволява си да го провокира така открито и то именно такъв като него, дето нормалните хора обикновено гледат да избягват и още от далеч го заобикалят, за по сигурно. Тоя не е уред!“ Зачуди се Коко, даже по едно време се и заслуша в екзалтацията на връхлитащата го

гневна тирада. На моменти усети, че дори го досмешава малко от демонстрираното от страна на стареца налудничаво безстрашие. Но в края на краищата гневът надделя. „Кво иска тоя вреден дразнител, квo си позволява въобще тоя, по дяволите! Мисли си, че ще му се размине заради белите коси или напредналия тумор и ще предизвика ей така него страшилището на червената агитка, побойникът, на когото всички викат Кретена, със суматий висящи дела, бааа! Тоя мишок си въобразява, че наистина може да му се размине и да си тръгне ей така невредим. Да си слезе и горд, и напет да си замине, удържал поредната морална победа през жалкия си живот, а Коко да си остане в рейса посрамен, станал за смях от един пенсионер, като някъв тъп гъз. А, няма да стане тая!“

Последва фрааас и аххх! И цялата физиономия на бай Христо се изкриви, когато Коко Кретена сграбчи лицето му сякаш искаше да го изцеди и го изви на една страна. „Кво си мислеше тоя, че ще му се размине, щото има много хора наоколо, ама на!“ и с пресипнал от злоба глас изкрещя:

— Sieg Heil, комунистическа свиньо, квo искаш ти бе, твойта мама? Шибан боклук, гъз ръчкан! Боя ли си търсиш или парцела в Бакърена фабрика, чифут неден! Кво искаш ти бе, газова камера или месарска кука под брадата, дърт педал нещастен, айде мърдай, слизай да се разберем, щом си толкова отворен! Айде бързо, че, те чакат в крематориума, боклук такъв!

Тези отровни думи изтрещяха като изстрели от упор връз беззащитния някогашен детски поет. Освен това в същия този миг Коко навря и изпънат среден пръст с изгрисан нокът направо в очилата на възрастния човек. Последният нямаше време да се уплаши дори, толкова бе стреснат от изблика на опонента си, че само безпомощно се отпусна назад. Изтърва мрежата си с бутилки минерална вода, наточена отнякъде си и се свлече безжизнен в краката на другите пътници около него. Сърдечната клапа, да, бай Христо бе получил удар и издъхна на място. На мръсния под на автобус № 76 на столичния градски транспорт. Така фашизмът този ден взе още една жертва, а един ръкопис с детски приказки в дома на бюрото на стария социалист остана недовършен. От това загубиха децата и прогресивното човечество...

Вратите на рейса най-после се отвориха и скинарът Коко излетя на спирката, като преди това успя да смачка колкото можа от разпилените бутилки с минерална вода от търкулналата се мрежа. Вече вън, псувайки и крещейки грозни закани към всеки, който се изпречеше пред него, той разблъска хората и проправяйки си път така се скри в подлеза.

Вътре в рейса е настанала суматоха, граждани се притичат на помощ, опитват се да спасят нещастния пенсионер. Пръскат го със собствената му минерална вода, каквото е останало от нея, но уви всичко е напразно.

„Хора, бдете!“ бе казал навремето Юлиус Фучик и уви оказа се прав! След толкова десетилетия Чудовището се бе отново надигнало от пепелищата на войната. Вероятно у нас това се случи поради цинизма на социализма и бездушието на родната демокрация, затова се нароиха и всякакви крайности, изразявани от всякакви крайни елементи. Превърнахме се в обиталище на злото. Нация от ултраси и манияци, рушители и дебили. А сме били някога чеда на юначно племе! Сякаш не Паисий, а Толкин е писал историята ни, какъв кошмар, аман от орки, връхлитащи отвред! Ненаучените уроци на историята надвисват днес отново със страшна сила. И ний сме дали нещо на света... ама!?

А какво дерби се състоя в тоя ден — паметно! И какво произлезе от всичко това...?! То не бяха картони, дузпи, засади, преигравания, отменени голове, прекъсвания на играта, изгонени играчи. Агитките, провокирани от случващото се на терена, изтрещяха тотално и станаха масови сбивания и излизания на игрището. Накрая се стигна дотам, че изпотрошиха стадиона, запалиха изкъртените седалки и нападнаха полицията, която се опитваше да наложи някакъв ред. В такива моменти властва колективната личност на т.нар. тълпа, съставена от хиляди коковци, влели се в едно и тя действа като единен организъм, състоящ се от множество ръце и крака, водени от една воля, нещо като гигантска човешка стоножка. Ако във всичко това въобще има нещо човешко. В тези случаи отделните елементи на една такава взривоопасна смес са като осколци на касетъчна бомба. Всеки изгубва своята си индивидуалност или по-точно доброволно излиза от нея в името на каузата. Идеята е по-важна и значима от индивида, тя може да бъде носена само от масата! Идея и маса са едно и газят всичко

наред, особено ако са и освободени от химерата съвест... Sieg Heil, der Furer! За Родину, за Сталину! Напред о, парии и презрени, напред о, роби на труда! Die erste Kolonne marschier, die zweite Kolonne marschier, die dritte Kolonne marschier... Heil! Някой май спомена нещо за маршируващи чукове, да се разстреля незабавно! Ваше слово товарищ Маузер. Hande hoch! An die Wand! К стенку, руки вверх, сволочь!

Вечерта след мача пурпурните реки на омразата и гнева заляха града, улици, площади. Станаха погроми, побоища, изстъпления. Тълпата властваше! Някаква вакханалия на примитивизма безчинстваше навред. Пламъците от пожара на стадиона и от множеството хвърлени бомби и факли достигнаха до надвисналите със залеза над града кървавочервени небеса. О, Вотан, предводителю на вълците от хилядите беззвездни ноци, умиращите за теб те поздравяват...

Докато всичко наоколо вреше и кипеше сред писъка на линейки, полицейски сирени, пожарни, трясъци на самоделни бомби, крясъци и рекове някъде долу в подземията на градската морга, под паважа на този обезумял град, охладен и отделен от всичко, случващо се навън, отдаден на вечен покой, отлежаваше самотно трупът на отдавна забравения детски поет Слънчо, добродушният някога бай Христо.

Далеч оттам, някъде навън по улиците в този момент, в разгара на вечерта и сред бушуващите безредици футболният ултрас, скинар Коко Кретена реве като звяр, размахва навития на едната си ръка шал, а с другата запраща горящ коктейл „Молотов“ към настъпващия с щитове полицейски кордон. Вихри се като истински гренадир от SS в атака и крещи с изцъклен поглед:

— Мрете! Мрете! Мрете!

Той не е той сега, а е само един от хилядите летящи болтове на взривената социална бомба.

— Нека да гори града! Оле, оле, оле!

КРАЙ!

P. S. Уважаеми читателю, ако настоящото, по-горе изложено съчинение по някакъв начин е засегнало спортните ти чувства или пък е оскърбило фенското ти достойнство, авторът ти се извинява

предварително и моли щото поради такова докачение да не вземеш сега да почнеш да биеш невинни хора по улиците, да си го изкарваш на тях. Не че ти предлагам себе си за разплата, а по-скоро да се възползваш, любезни, от модерните високи технологии. Сиреч, пак казвам ако неволно съм провокирал у вас, приятели мои, някаква форма на раздразнение, чрез волнодумство или невежество и съм досегнал най-святи за вас чувства в душите ви, то покорно моля за прошка и ви предлагам за утоляване на вероятно справедливия ви гняв да използвате направеното тук приложение. Влезте в него и натиснете опцията — смяна на тима и цвета и прекройте производението по свой си тертип. Примерно: Коко Кретена пак е ултрас от Младост 4, пак се бие и безчинства, но сега примерно е от Синята лавина. Дано предложеното решение да ви поуспокои малко и да намали спортната ви злоба и още веднъж, моля ви, не бийте поетите, без тях този свят е само гадна смес от черно и бяло, демек сиво, или червено и синьо. Те, поетите, носят светлината, те рисуват света, придават му багри и най-вече учат ни как да различаваме доброто от злото, пощадете ги! А и още, не палете и града, моля ви!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.